

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa C. Polska Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
z udziałem zainteresowanego Polskiej Telefonii Cyfrowej Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w W.
o ochronę konkurencji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 10 grudnia 2009 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony zainteresowanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 16 stycznia 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2009 r. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelacje: powoda C. Polska Spółka z o.o. w W., pozwanego Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz zainteresowanego Polskiej Telefonii Cyfrowej Spółki z o.o. w W. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 6 lutego 2008 r. uchylającego – po ponownym rozpoznaniu sprawy – decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 24 czerwca 2005 r. (uchylającą decyzję Prezesa UOKiK z dnia 9 sierpnia 2004 r. i umarzającą postępowanie antymonopolowe).

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżyła skargą kasacyjną zainteresowana Polska Telefonia Cyfrowa Spółka z o.o. w W.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. twierdzi się, że w sprawie występują trzy istotne zagadnienia prawne:

1. „dopuszczalność uznania, że wydane w trybie art. 386 § 6 k.p.c. wytyczne sądu drugiej instancji, zgodnie z którymi zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, mogą być interpretowane w ten sposób, że podmiotem zobowiązanym w takim przypadku do przeprowadzenia postępowania dowodowego jest w istocie nie sąd, lecz Prezes UOKiK”;
2. „kwestia dopuszczalności uchylecia decyzji Prezesa UOKiK w sytuacji, gdy decyzja ta w ocenie sądu orzekającego w sprawie - nie zawiera rozstrzygnięcia co do wszystkich kwestii zawartych w zgłoszonym przez stronę wniosku o wszczęcie postępowania administracyjnego, a to w sytuacji, gdy strona nie złożyła wniosku o uzupełnienie rozstrzygnięcia decyzji w trybie art. 111 § 1 k.p.a.”;
3. „kwestia dopuszczalności zmiany uzasadnienia wyroku na niekorzyść strony w sytuacji, gdy strona przeciwna nie wniosła skutecznie apelacji”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona powodowa wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie wraz z zasądzeniem kosztów zastępstwa według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k. p. c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Istotność zagadnienia prawnego – jako przesłanki przyjęcia skargi

kasacyjnej do rozpoznania z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. – polega na tym, że w danej sprawie występuje problem prawny mający znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁴ § 1 pkt 3 i art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11). Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać formę odrębnego wyводу prawnego, w którym skarżący przedstawi wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę kasacyjną istotnego zagadnienia prawnego musi wynikać, jaki jest konkretny problem prawny i na czym polegają istotne wątpliwości interpretacyjne. Zagadnienie prawne jest to bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawnym, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51). Rozważanie przez Sąd Najwyższy – w ramach rozpoznawania skargi kasacyjnej – określonych zagadnień prawnych, nie może mieć charakteru abstrakcyjnego, oderwanego od przesłanek orzekania w danej sprawie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 13 listopada 2002 r., I CK 213/02, LEX nr 74415).

W pierwszej z kwestii, wskazanych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, chodzi o ocenę opisaną przez stronę skarżącą sytuacji procesowej, że Sady obydwu instancji – wbrew zaleceniom Sądu drugiej instancji w poprzednim wyroku uchylającym - „scedowały” obowiązek przeprowadzenia postępowania dowodowego na organ administracji – Prezesa UOKiK. Postawiony w ten sposób problem opiera się na założeniu, że nie zmieniły się podstawy i zakres sprawy po jej poprzednim uchyleniu i przekazaniu sprawy do

ponownego rozpoznania. Założenie to nie jest właściwe do stanu sprawy objętego zaskarżonym wyrokiem. Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku uznał bowiem, że Sąd pierwszej instancji – zgodnie z zaleceniem Sądu Apelacyjnego zawartym w wyroku uchylającym z dnia 6 marca 2007 r. – dokonał odpowiednich ustaleń faktycznych i w oparciu o nie orzekł o uchyleniu decyzji Prezesa UOKiK ze względu na brak rozstrzygnięcia tego organu o części wniosku o stosowanie praktyk ograniczających konkurencję. W tej zmienionej sytuacji procesowej nie zachodzi problem niezachowania zalecenia przeprowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd pierwszej instancji, bo w zakresie objętym zaleceniem dotyczącym wówczas określonego przedmiotu sprawy Sąd nie naruszył wskazań Sądu drugiej instancji.

Co do kwestii drugiej z podnoszonych w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – bezpodstawne jest twierdzenie strony skarżącej, że decyzja Prezesa UOKiK nie zawierała rozstrzygnięcia co do wszystkich kwestii zawartych w zgłoszonym przez stronę wniosku o wszczęcie postępowania administracyjnego. Rozstrzygnięcie wynikające z decyzji Prezesa UOKiK stanowi umorzenie postępowania w sprawie a więc obejmujące jej całość, bez pozostawienia jakiegokolwiek jej części np. części wniosku poza rozstrzygnięciem. Takiego zakresu rozstrzygnięcia nie zmienia to, że w uzasadnieniu decyzji Prezes UOKiK nie wskazał, czym się kierował w odniesieniu do całego okresu, który został wskazany we wniosku.

Także trzecia z postawionych przez skarżącego kwestii również nie jest występującym w sprawie istotnym zagadnieniem prawnym. Przepis art. 384 k.p.c. zakazuje uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku na niekorzyść strony wnoszącej apelację. Zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego nie zawiera takiego rozstrzygnięcia – wyrokiem tym bowiem zostały oddalone apelacje powoda, pozwanego i zainteresowanego.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy uznając, że nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c. postanowił jak w sentencji.